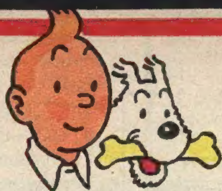

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG — 43
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

KAPITEIN ZONDER WET

EEN VOLLEDIG VERHAAL DOOR FRANS CRAENHALS
NAAR EEN "METRO GOLDWYN MAYER" FILM

In de haven van Southampton in het jaar 1620... Tijdens de godsdienstvervolgingen moeten een tweehonderdtal mensen Engeland verlaten. Ze hopen in de Nieuwe Wereld een betere toekomst te kunnen bouwen. Het is met de « Mayflower » en de « Speedwell » dat ze willen vertrekken en een zekere Weston heeft de kosten van de overtocht betaald. Hij kreeg immers van de Compagnie van Virginia opdracht kolonisten te ronselen. Hij wil echter van kapitein Jones verkrijgen, dat de emigranten in Nieuw Engeland aan wal worden gezet.

Ik zal jullie de toestand kort en klaar uiteenzetten... De boot is te zwaar geladen met nutteloos reisgoed en de voorraad levensmiddelen is niet groot. Bovendien zijn er meer vrouwen en kinderen aan boord dan mannen. Mannen noem ik de leden van de bemanning... Jullie, zangers van psalmen en cantieken reken ik daar niet bij. Ik weet niet of ik op jullie mag rekenen als de nood aan de man komt !

Waarom ons beledigen, kapitein Jones ? Waarom bekijk je de emigranten, die je toch niet kent, met zoveel minachting ?

Ik ben niet van gister, jongens ! Ik weet drommels goed welk vlees ik in de kuip heb ! Wat wensen jullie met jullie fijne manieren in de Nieuwe Wereld eigenlijk te doen ? Jullie dromen er van het goud van de Indianen te stelen en de inboorlingen uit te zuigen ! Scheer jullie weg !

Van die dag af laat de kapitein geen enkele gelegenheid voorbijgaan om het de passagiers nog lastiger te maken...
Tijdens de manoeuvres wens ik niemand meer op de brug te zien. Wie het nog waagt, krijgt er van langs !

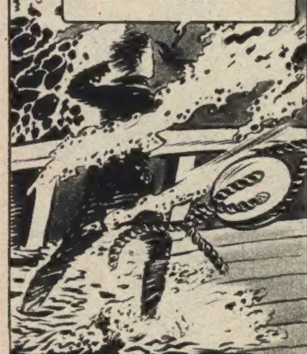

Op zekere dag...
We gaan binnen, Priscilla, want er is storm op komst. Zie je niet hoe donker het wordt ?

Plotseling is de zee woest. Het schip danst als een notedop. De kapitein houdt zich vast aan de reling van het opperdek en schreeuwt zijn bevelen...
ALLE HENS AAN DEK !...
REEF DE ZEILEN !...

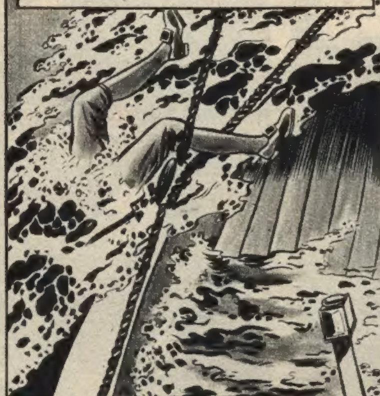

In het ruim worden de passagiers door elkaar geschud. Vrouwen en kinderen huilen van schrik. Het water loopt tussen de reten en dat jaagt de emigranten nog meer angst aan...

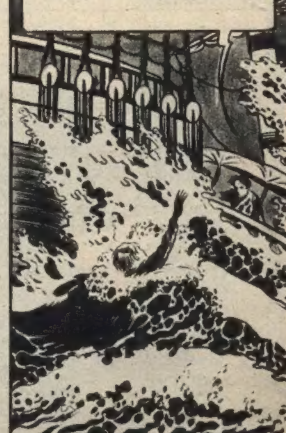

Boven alles uit hoort men een moeder roepen...
Gilles !... Gilles !... M'n kind is op de brug !

Bradford springt overeind en loopt de trap op...
Riep je me, mama ?... Ik had me verborgen... Ik heb zo'n schrik !
M'n kind ! Goddank !

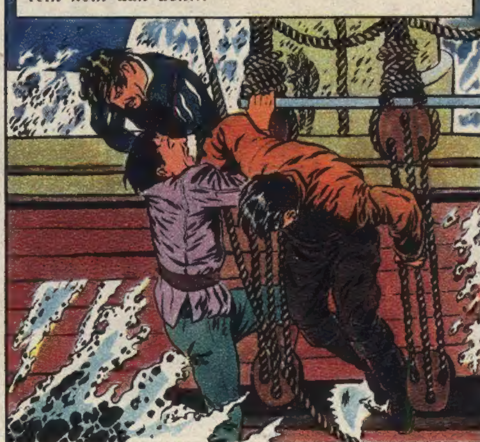

Door het geraas van de storm heeft Bradford niet gehoord dat men hem terugriep...
GILLES ! GILLES !...

Maar de kapitein heeft Bradford gezien...
Alle duivels !... Schaapskop ! Wat zoek je daar ? Ga naar beneden !

Bradford heeft zich neergezet en klampt zich vast aan het touwwerk. Een torenhoge golf sleurt hem echter mee...

MAN OVERBOORD !...

Op gevaar af ook meegesleurd te worden, laat de kapitein zich overboord hijsen en slaagt er in Bradford een koord toe te werpen. Als bij mirakel kan deze de koord grijpen...

Met de hulp van een passagier sleurt de kapitein hem aan dek...

Kapitein, de middenbalk is doorgebroken ! Het dek kan ieder ogenblik instorten !
Scheer je weg !

De passagiers hebben alle krachten samengebundeld om een steun onder de balk te schuiven...
Die houdt toch niet, onnozelaars ! En indien dit stuk begeeft, spoelt het water binnen, ongeluksvogels, die jullie zijn !

Kapitein, we hebben een drukmachine bij... Daarmee zouden we je kunnen helpen !
Geniaal idee ! Haal ze ! Vlug, vlug !

Het kost een haast bovenmenselijke inspanning om de machine op de gewenste plaats te krijgen. Dan draaien vier sterke kerels de vijs aan en onder de sterke druk hechten de balken zich weer aan elkaar...

Kapitein Jones lacht... voor de éérste maal !
Dank je, Alden, je hebt... hm... je hebt m'n boot gered !

Bradford wil de kapitein, die zijn leven gered heeft, danken...
Dank je ! Dank je ! Hoepel op met je flauwe streken, ik word er ziek van !

Ik wou je slechts zeggen, kapitein, dat wij er van overtuigd zijn dat je in de grond een beste kerel bent !
Beste kerel ! Hahaha ! Hoor me dat aan ! Weet dat er maar twee dingen op de wereld goed zijn... M'n schip en de zee ! Ja, de zee ook, al heeft ze dan eens boze buien !... Al de rest is larie en apenkool !

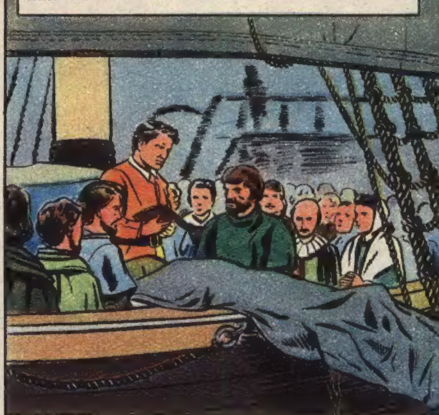

De storm heeft bijna alle passagiers ziek gemaakt, en enkelen zijn zelfs gewond. Een deel van het voedsel is bedorven en er is haast geen drinkwater meer aan boord...

Op een nacht wordt John Alden, die het toezicht op de levensmiddelen heeft, wakker...
Hela, Collins, geef het eten dat je zo juist gestolen hebt terug !

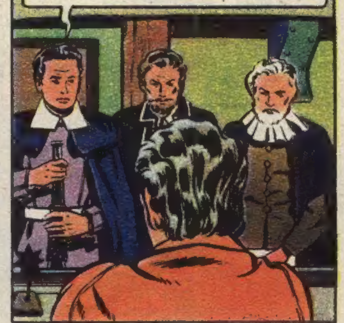

De timmerman neemt de bootsman vast en ze beginnen te vechten...
Hulp, jongens !

Eindelijk zullen we de rekening kunnen vereffenen ! Vooruit maar !

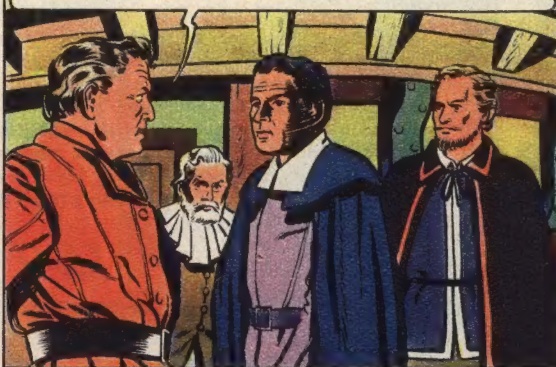

De kapitein ziet echter het wonder voltrekken. Huizen rijzen uit de grond op, de ambachtslui oefenen hun stiel uit en de handelaars trekken er op uit om te kopen en te verkopen.
Mannen, vrouwen en kinderen, allen helpen mee aan het welslagen van hun onderneming en ze helpen elkaar. De Indianen kunnen met de nieuwe aangekomen kolonisten goed opschieten. Ze worden vrienden... De kapitein slaat het met stomme verbazing gade...

Volgende week: RABINTHRA, Lancier van Bengalen.

EINDE

DE HERTENPATROUILLE
BIJ HET KAMPVUUR

De bril viel vlak op de snuit van Zigoto... Ongelukkig pasten de glazen niet voor hem !

(Wordt voortgezet.)

LEWIS STONE

SLACHTOFFER VAN EEN MISPLAATSTE GRAP

IN de film « De gevangene van Zenda » vertolkte Lewis Stone de rol van de oude kardinaal. Het is mogelijk dat je de film zag en Lewis Stone niet opmerkte omdat hij niet de « held » was. Lewis Stone was vier en zeventig en zijn glansperiode kan je niet gezien hebben, je ouders herinneren deze artist waarschijnlijk nog heel goed.

Niet lang geleden nu, drongen jonge snaken de tuin van de sympathieke oude heer binnen en gooiden enkel tuinstoelen in het open zwembassin; het ging er slechts op wat leven te maken ! Enkele dagen nadien schrok Lewis Stone 's nachts plotseling wakker door een verdacht lawaai dat uit de tuin kwam. Hij stond op en kwam nog net op tijd om enkele schaduwen te zien vluchten. Hij wou ze achterna zetten, doch wankelde en viel languit op de grond.

De vrouw van Lewis Stone kwam toegesneld om hem te helpen, maar hier konden goede zorgen niet meer baten, Lewis Stone was overleden ten gevolge van een hartaandoening...

Wat denk je over belhamels die 's nachts in een tuin dringen om de rust van een sympathieke oude heer te storen ? Ze veroorzaakten de dood van Lewis Stone niet met opzet maar zijn toch verantwoordelijk voor hetgeen er geschiedde. Let op wanneer je apentoeren uithaalt, denk twee keer na en leen je nooit voor het uithalen van misplaatste grappen. Een ongeluk is zo vlug gebeurd !

Kuifje

Onze Brievenbus

DICK VAN VLISSINGEN vindt het jammer dat hij geen antwoord krijgt op zijn brieven maar hij vergeet zijn adres op zijn brief te schrijven ! Een omslag raakt makkelijk zoek. Zorg er voor in het vervolg je adres op de brief zelf te vermelden ! Wat de Kuifje's Bon in Nederland betreft, zal je geduld niet lang meer op de proef gesteld worden. Met mijn beste groeten.

M. BOUCKAERT, VRIJHEIDSSTRAAT, 18, AALST, wordt weldra Froebelonderwijzeres. Ze heeft op school opdracht gekregen een kunstalbum aan te leggen van ons land. Ze vraagt nu of vriendelijke Kuifje's lezers haar niet zouden willen helpen, door haar postkaarten te bezorgen uit de verloren hoekjes van hun schuiven en van de historische gebouwen en kunstschatten van hun eigen gemeenten. Men schrijve haar rechtstreeks.

J. A. GERRITSEN, SPOORSINGEL, 153 A, VLAARDINGEN (HOLLAND) zou graag willen corresponderen met jongens uit België en Nederland. Men schrijve hem eveneens rechtstreeks.

JAN VAN DEN BRANDE, VAN LEUVEN, schreef me dat hij van het nummer van Kuifje van verleden week twee exemplaren gekocht heeft, omdat hij er een voor zijn verzameling wil bewaren die hij jaarlijks laat inbinden, maar toch ook die prachtige tekening van de Lancia Gran Turismo aan de muur van zijn studiekamertje wou hangen, want die tekening van zijn lievelingswagen vond hij nu eens reuzefijn. Hij zou ook graag willen weten welke tekeningen in die nieuwe rubriek zullen volgen. Dat moet een verrassing blijven, Jan !

MARCEL CLAES, VAN ANDERLECHT. — Dank je voor je tekening maar, mag ik je een raad geven ? Teken op tekenpapier met Chinese inkt indien je wilt dat je meesterwerk in « Kuifje » zou verschijnen ! Daar we over weinig plaats beschikken kan ik je op voorhand niet beloven of het gaan zal, maar dan heb je in ieder geval een kans !

SIBOLT VAN KETEL, AMSTERDAM. — Zo'n briefje vond ik nu eens echt fijn en ik heb je compliment aan onze tekenaars overgebracht. Ze waren er mee in hun schik ! Om lid te worden van onze grote familie, moet je je wenden tot onze vertegenwoordiger over de Moerdijk : dhr Raat, Singel 231, Dordrecht.

Hou je van dieren?

LANG LEVE ONZE GANS !

OP zekere dag kwam Pa thuis met een groot pak onder de arm. Tot onze verbazing kwam er een gans uit. Ons Ma zei seffens : « Dat is goed ! Ik zal ze lekker braden in de oven ! » Wij kwamen daartegen echter in opstand en ons Ma moest het afleggen. Onze gans kreeg een hok en de volgende morgen vonden we reeds een ei in haar nest. Nu heeft ze al vijf en zestig eieren gelegd en wie het meest van de gans houdt is Ma. Komen er vreemden op het hof kwaakt onze gans als een waakhond, ze komt uit ons hand eten. Wij houden allemaal veel van onze gans en roepen luid : Lang leve onze gans !

Willy WAEYTENS, van Sint-Amandsberg.

Welk album kies je, Willy. De titels hoef ik nu toch niet meer op te sommen, je kent ze van buiten. Schrijf ons dus vlug een briefkaartje !

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

Tijl en Lamme hebben een soldaat van de gouverneur, die door een beer werd aangevallen, verzorgd. Alvorens te sterven, zegt de man dat er een fort werd gebouwd met het doel de Indianen uit te roeien..

Tijl en Lamme nemen Sluwe Vos in vertrouwen en in een van de wigwams zet Lamme zijn plan uiteen

Indien we een bloedbad willen vermijden, moeten we Fort Oranje uitschakelen voor het leger van Kieft de kans heeft het te bezetten. Een paar vastberaden kerels kunnen hier meer dan een legermacht

Met kano's varen we de rivier af tot aan het fort en bestuderen het aanvalsplan ter plaatse...

Waugh! Het plan van mijn blanke broeder is zeer gewaagd doch het is uit te voeren

In de vroege morgen varen twee lichte kano's de stroom af. In het dorp is niemand op de hoogte. Nele vaart mee om in geval het misloopt, het stamhoofd te verwittigen

Daar waar de rivier splitst en Fort Oranje oprijst, worden de vaartuigen over het land gedragen

Kijk, daar is het fort!

Een indrukwekkende vesting met boomstammen opgetrokken beheerst de rivier. Onze vrienden verbergen de kano's en richten een primitief kamp in, van waaruit zij het fort kunnen bespieden

Onze taak zal niet makkelijk zijn. Volgens de soldaat wordt de vesting slechts door tien man bewaakt doch zekerheid hebben we daarover niet

Deze nacht dringen we het fort binnen en verkennen de toestand

Zodra de duisternis gevallen is, springen Tijl en Sluwe Vos in de stroom...

...en zwemmen geluidloos naar het fort toe... De schildwachten zijn echter op post...

Kom eens kijken! Het was net of ik zag iets bewegen in het water!

(Wordt voortgezet.)

RIDDER ARNOUT

Sultan Kilidj Arslan valt met zijn ruiterij het kamp van de kruisvaarders aan. Op het ogenblik dat de Mohammedanen in de meerderheid schijnen, werpt Bohemond zijn cavalerie in de strijd en drijft de vijand terug...

Een massa Turkse ruiters worden fris in de strijd geworpen en overvallen de kruisvaarders, die zich opnieuw groepeerden...

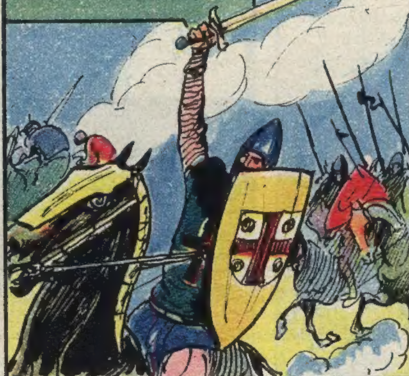

Terwijl ze galopperen, schieten de Turken hun pijlen af. Ze wijken, keren terug, trekken weer achteruit en komen opnieuw opzetten en telkens slaan ze bressen in de rijen van de ridders in zwaar harnas...

Daar snelt Bohemond de zijnen te hulp...

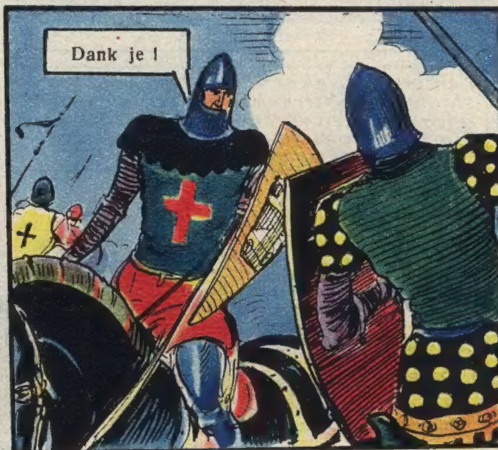

Meer dan driehonderd duizend Muzelmannen omringen nu de Christenen. Boven het hoofd van Bohemond bliksemt een zwaard...

Doch Arnout schiet naar voren en slaat de Turk neer...

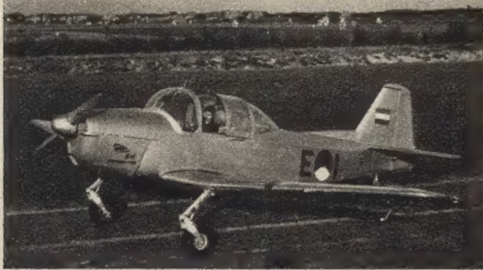
(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT: LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

De proefpiloot Sonderman is klaar om met zijn Fokker S.II op te stijgen.

Gezonde schrijvers gevraagd !

IN Amerika, Engeland en Frankrijk, landen met een groot taal- en afzetgebied, komen ieder jaar duizenden boeken op de markt. Niet ieder boek is een meesterwerk en niet iedere roman een « best-seller », maar als een uitgever een roman heeft kunnen op de kop tikken die succes heeft en die haast iedereen wil lezen... o wee, de schrijver van dit boek ! Je zult vragen « Is dat dan ook geen goede zaak voor de schrijver ? » Voor z'n beurs is het alleszins uitstekend, doch met zijn vrijheid is het uit en amen. Hij krijgt een contract van zijn uitgever om iedere maand (als hij geluk heeft om de twee maanden) een manuscript voor te leggen... Levert hij dit niet, krijgt hij ook geen centen, dat spreekt vanzelf.

Het schijnt nu, dat sommige uitgevers zo ver gaan hun schrijfkoelies een medisch onderzoek te laten ondergaan om de zekerheid te heben, dat ze er niet zullen bij vallen voor de afloop van het contract.

WAT DOE JE MET EEN BEER ?

WAT zou je doen als je tijdens een wandelingtje in het bos, plotseling voor een grote, bruine beer zou staan ? Weet je niet ? Wel, de Oostenrijkse boswachter, Franz Erschen, wist het ook niet toen hij tijdens zijn ronde op een smalle bosweg eensklaps voor een grote, mollige bruine beer stond.

Iedereen weet dat beren niet altijd poesjes zijn om zonder handschoenen aan te pakken, alhoewel ze uiterst zelden een mens aanvallen. Franz Erschen stond een ogenblik paf. De beer ogenschijnlijk ook... Dan nam de boswachter zijn hoed af en zei vriendelijk :

— Dag, mijnheer !

En wat antwoordde de beer ? Hij draaide zich hooghartig om en stapte grommend weer terug het woud in.

— Dat is toch niet beleefd, dacht Franz Erschen, maar hij wachtte er zich wel voor bruintje een verwijt te maken...

WAAROM NOG REKENLESSEN ?

IN de atoomlaboratoria van Oak Ridge werd een nieuwe rekenmachine in dienst genomen. Ze heet « Oracle » (orakel) en is de snelste ter wereld. Deze machine kan getallen van 12 cijfers, zoals 999999999999, met elkaar vermenigvuldigen in een 2.000e van een seconde ! Het « orakel » kan in een half uur tijd vraagstukken oplossen waaraan twee mathematici zes jaar zouden cijferen met behulp van een gewone rekenmachine !

De constructie van dit « orakel » kostte zo maar eventjes 125 millioen. Waarom nog blokken op een tafel van vermenigvuldiging ?

Wat de eigenaar van de witte plezierboot heeft gezegd, toen hij de schade opnam, weten we niet, maar de chauffeur van de Peugeot die zal, bij al zijn ongeluk, nog gedacht hebben : « Is me dat boffen ! » Het zijn de politieagenten die zich nu afvragen hoe ze de zaak kunnen ophalen zonder nog meer stukken te maken...

GEEN HIDALGO WAARDIG !

EEN hoogedelgeboren Spanjaard met een naam waarvan alléén de Spanjaarden het recept hebben en die hier ten minste vijf regels zou beslaan, kwam thuis van een wandeling in de stad en stelde vast dat zijn portefeuille bezoek had gekregen van een gauwdief. Identiteitspapieren en dergelijke waren onaangeroerd. De gauwdief had zich bovendien de tijd genomen er een briefje in te stoppen, waarop het volgende te lezen stond : « Ben je niet beschaamd uit te gaan met zo weinig geld op zak ? Een gedistingeerd gauwdief. »

De Hidalgo herinnerde zich dat hij slechts 25 pesetas bij zich had, toen hij z'n woning verliet. Hij gaf grif toe, dat geen Spaanse dief voor zo'n kleinigheid de hand zou omdraaien !

WAT EEN JONG FILMARTIST OVERKOMEN IS...

EEN jong toneelspeler, we zullen zijn naam niet noemen, werd voor een film aangeworven. Hij was natuurlijk in de wolken en toen de eerste scène gedraaid was, zei hij tot z'n regisseur :

— Ik heb een auto... Indien je hem ooit mocht nodig hebben...

— Prachtig ! Ik zocht al lang naar een wagen, die in de slotscène zou kunnen verbrand worden. Vergeet hem dus morgen niet mee te brengen !

Kan je je het gezicht van die jonge filmster voorstellen ?

DE K.L.M. HEEFT HET WEER GEVONDEN !

MORGEN, facteur, wat breng je me daar ?

— Haha, iets wat jij vorige week in Tokio bestelde, jonge man !

En daar geeft de postbode een doorschijnend, plastic doosje af, waarin een pracht van een goudvis spartelt. Een goudvis met een lange sluierstaart...

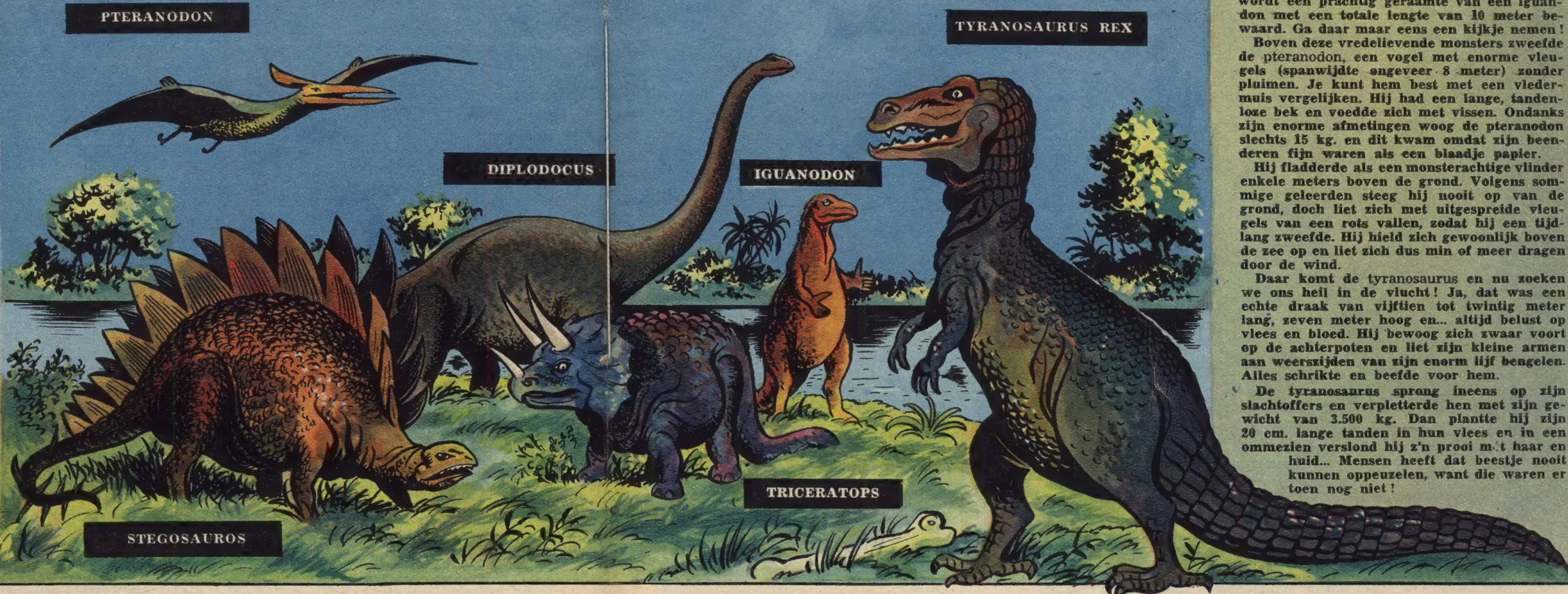
De goudvissen gaan met hun tijd mee : ze nemen het vliegtuig ! Om ze te transporteren liet de K.L.M. aquariums in plastic maken. Ze zijn goedkoop en zeer licht en alles werd zo geregeld, o.a. de zuurstofvoorziening en de regelmatige bevoorrading, dat de kostbare vissen in de beste gezondheid bij hun nieuwe eigenaar landen.

Een dier waarop de Antwerpse Zoo trots is : de Schabrak Tapir. We zien hem hier, terwijl hij een lekkernij uit de hand van z'n verzorger oppeuzelt.

HONDERD MILLIOEN JAREN GELEDEN WOONDEN DEZE MONSTERS OP ONZE AARDE

MOEST je honderd millioen jaren geleden op de wereld zijn geweest, zou je reusachtige, tropische wouden gezien hebben waarin het zo heet en zo vochtig was, dat de bomen als het ware in een dampbad stonden. Je zou ook savannes en uitgestrekte moerassen aangetroffen hebben.

De kruipdieren waren toen heer en meester van de aarde en... welke kruipdieren! De krokodillen, die we thans kennen en al zo'n vreselijke monsters heten, zijn in vergelijking met hun voorvaders onnozele, kleine hagedissen.

Bekijk me daar even die stegosauros. Z'n naam komt van het Grieks stegos (dak) en sauros (hagedis). Z'n rug was voorzien van een dubbele rij driehoekige benen platen en op z'n staart stonden stevige pinnen. Werd de stegosauros aangevallen, trok hij kop en poten onder zijn beenderig dak en begon vreselijk met z'n zwaar bewapende staart om zich heen te slaan. Deze stegosauros was van zeven tot negen meter lang. Z'n ver kozijntje de triceratops (van het Grieks treis (drie) en keras (horen) mat van zes tot acht meter. Hij gelijkt enigszins op de neushoorn en ook zijn rug was beschermd door een dikke beenderige laag.

Hoe angstwekkend ze er beiden ook uitzagen, het waren slechts planteneters!

De diplodocus had alle moeite van de wereld om zijn vijf en twintig meter lange lijf voort te sleuren. Het is een van de redenen waarom hij bestendig in het slijk woonde. Hij hoefde dat hele gewicht dan niet te torsen, het werd als het ware door het slijk gedragen. Ook hij lustte helemaal geen vlees.

De iguanodon was al evenmin gevaarlijk. Hij stond op z'n achterste poten gelijk een reusachtige kangoeroe; hij was zo maar eventjes 5 meter hoog, en trachtte zijn honger te stillen met de bladeren van de bomen, zoals het nu onze giraffen doen. De twee voorpoten waren voorzien van een enorme duim, die steeds omhoog stond.

In het natuurkundig museum van Brussel wordt een prachtig geraamte van een iguandon met een totale lengte van 10 meter bewaard. Ga daar maar eens een kijkje nemen!

Boven deze vredelievende monsters zweefde de pteranodon, een vogel met enorme vleugels (spanwijdte ongeveer 8 meter) zonder pluimen. Je kunt hem best met een vledermuis vergelijken. Hij had een lange, tandenloze bek en voedde zich met vissen. Ondanks zijn enorme afmetingen woog de pteranodon slechts 15 kg. en dit kwam omdat zijn beenderen fijn waren als een blaadje papier.

Hij fladderde als een monsterachtige vlinder enkele meters boven de grond. Volgens sommige geleerden steeg hij nooit op van de grond, doch liet zich met uitgespreide vleugels van een rots vallen, zodat hij een tijdlang zweefde. Hij hield zich gewoonlijk boven de zee op en liet zich dus min of meer dragen door de wind.

Daar komt de tyranosaurus en nu zoeken we ons heil in de vlucht! Ja, dat was een echte draak van vijftien tot twintig meter lang, zeven meter hoog en... altijd belust op vlees en bloed. Hij bewoog zich zwaar voort op de achterpoten en liet zijn kleine armen aan weerszijden van zijn enorm lijf bengelen. Alles schrikte en beefde voor hem.

De tyranosaurus sprong ineens op zijn slachtoffers en verpletterde hen met zijn gewicht van 3.500 kg. Dan plantte hij zijn 20 cm. lange tanden in hun vlees en in een ommezien verslond hij z'n prooi met haar en huid... Mensen heeft dat beestje nooit kunnen oppeuzelen, want die waren er toen nog niet!

Johan van Dardemont werd door de koning tot Witte Ruiter geslagen...

DE WITTE RUITER

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

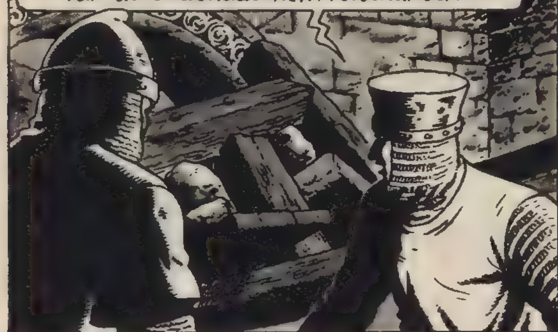
(Wordt voortgezet.)

De Kerels van Vlaanderen

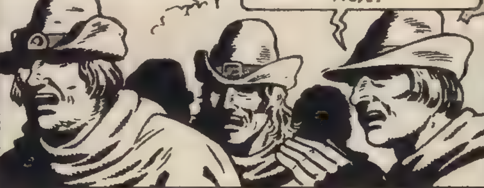
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

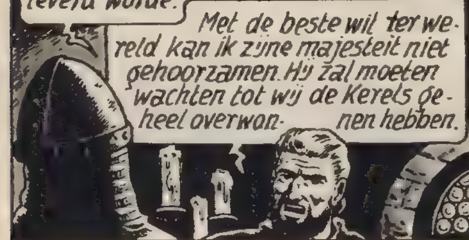
De Isegrims en Gentenaars vallen niet meer aan. De ganse nacht en de daaropvolgende dagen worden de Kerels met rust gelaten.
Een dezer dagen worden de poorters van Brugge bijeengeroepen op een plein, het Zand genaamd. Een bode van de koning van Frankrijk brengt hen een belangrijke boodschap...

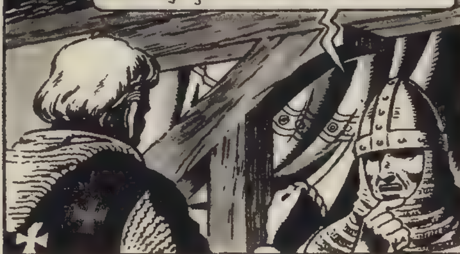

De bode van de koning, de veldheer en enkele ridders betreden het plein van de burcht waar de Gentenaars een lange aarde wal hebben opgeworpen, zodicht mogelijk tegen de muren van het klooster. Een dak beschermt de belegeraars tegen alle soorten werptuigen...

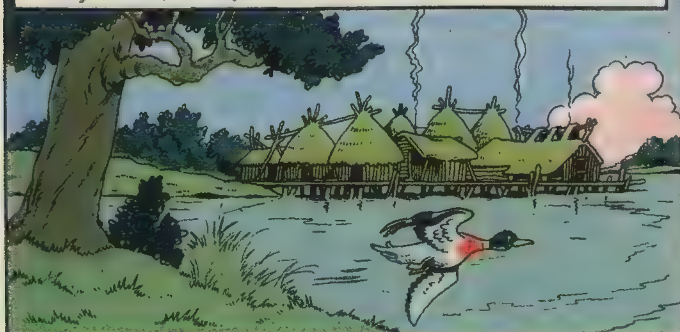

(Wordt voortgezet.)

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

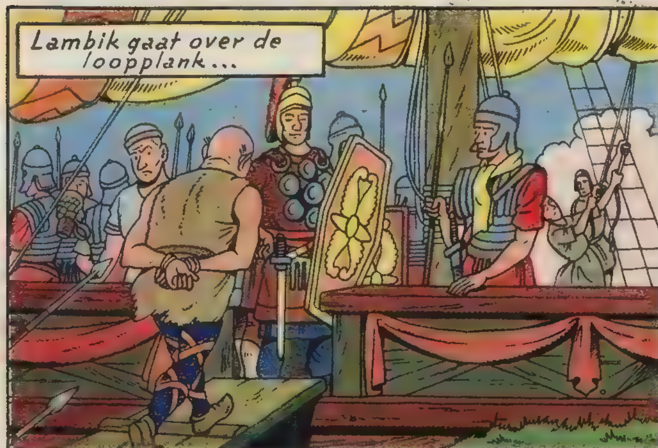

(Wordt voortgezet.)

's Nachts werden er schoten gelost en de reusachtige kudde vluchtte door paniek aangegrepen. De schuldige was Serrano en hij werd er zwaar voor gestraft : men vond zijn platgetrapt lichaam... De paarden gingen aan de haal en ze vonden Bento, de leider van de stoet, terug...

BENTO
De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

MET lange schreden loopt Bento regelrecht naar de stoet. De paarden, die helemaal aan de buitenste rand staan, stoten elkaar opzij en laten hem door. Met luid en schril gehinnik is de zwarte hengst tot in het midden van de stoet doorgedrongen. Plotseling stuiven de paarden naar alle richtingen, hergroeperen zich en hinniken luid en opgewonden.

— Let op, Albenzio, roept Fernando, nu ga je iets buitengewoons zien gebeuren ! Die hengst is niet gekomen om zich te laten vangen !

— Vlug ! Vlug ! roept Albenzio en springt te paard. Die hengst gaat heel onze kudde meevoeren !

Een schril gehinnik en de zwarte hengst galoppeert de campo op. Enkele paarden volgen hem op de voet. In het midden is het een wirwar van belang : dat zijn de getemde paarden, die bang tegen elkaar aandringen. Meegesleurd door de anderen, schoppen en bijten ze nijdig om zich heen. Eindelijk worden ze opgenomen en onweerstaanbaar meegesleurd door de stroom vluchtelingen...

— Wel, zegt Fernando en klopt zijn jonge vriend, die als versteend in het zadel zit en de paarden met grote, ronde ogen nastaart, op de schouder. « Wel, heb je zo iets al gezien ? »

Albenzio schrikt op :

— Neen, nooit. Die vervloekte stoet is ontsnapt. En dat omdat ik me niet bewegen kon. Ik zat als betoverd naar het schouwspel te kijken. Verdorie nog toe !

— Je kon daaraan niets verhelpen, sust Fernando. Er zijn dingen die veel sterker zijn dan de schrik voor de mens.

— Het zou mooi zijn, indien de vriendschap van de dieren voor de mens sterker ware !

★

Bento neemt zijn stoet ver, ver mee weg. De paarden galopperen tot de ondergaande zon een laatste rode schijn op de heuvels werpt. Ze steken de Rio Vermelho over en stappen dan langs de stenige bedding stroomopwaarts.

Lobo vormt de achterhoede. Z'n borstelige haren staan rechtop, hij hijgt en z'n tong hangt uit de mond. Rode steile heuvels omzomen het landschap. Het is hier dat de Rio Vermelho ontspringt. De diep uitgetande kruinen zijn naakt, doch wat lager tegen de flanken groeien armzalige struiken en klimplanten. Tussen de bergen liggen echter kleine meren met kristalhelder water en aan hun boord staat er mals gras. Grijze kamhagedissen koesteren zich op de rotsblokken in de zon. Wanneer de paarden naderen, draaien ze zich om, steken bliksemsnel en sissend de tong uit, richten zich als kleine draken op hun achterpootjes op en steken de gehelmde kop dreigend vooruit.

★

De eerste stortvlagen kletsen neer. Ze rukken het groene gewas van de bergen en veranderen de kristalheldere beken in een stroom met rood en troebel water. Om zich tegen de regen te beschermen, zijn de paarden onder de grote, platte vooruitstekende rotsen gevlucht. Daar blijven ze roerloos staan, dicht tegen elkaar aangedrukt, de kop omlaag. De Rio treedt uit z'n bedding en een dikke laag rood slijk bedekt de vallei. Plotseling komt de zon te voorschijn en onder haar verzengende stralen, verhardt het slijk en barst.

Hele zwermen roofvogels stijgen op en zoeken andere streken op, streken waar de nesten van de veldmuizen niet vol slijk steken en de prooien niet verdwenen zijn.

De paarden zijn gevangen tussen de bergen. De énige uitweg is de bedding van de rivier, doch ze kunnen er niet bijgeraken want ze schuiven bij iedere stap diep in het slijk. Ze moeten wachten tot de stroom heel de vallei weer schoonveegt. Duizenden graantjes, die door de lucht zweven aan hun kleine, doorschijnende valschermen, zetten zich vast op de flank van de heuvels. Weldra is er alles weer groen, alleen de kruinen blijven naakt en rood. Uit iedere barst in de grond komt gras te voorschijn, uit iedere rotsspleet ontluikt het groen. De rivier wordt iedere dag wat smaller, haar water wordt klaarder en langs haar oevers schiet het riet hoog op.

De paarden voelen zich veilig tussen die rotsen. Ze luisteren niet meer zo scherp als vroeger op ieder gerucht, ze grazen gulzig het frisse, malse gras en de jonge twijgen.

Eensklaps horen ze een lawaai als van een aanrollend onweer. De dieren vluchten naar het midden van het enge dal, drummen tegen elkaar aan en kijken met ogen, waarin de angst te lezen staat, naar boven. Maar het geluid komt niet van boven, het weerkaatst slechts tegen de hoge rotswanden. De oorverdovende kreten komen van allekanten tegelijkertijd. De paarden leggen de oren in de hals en stampen zenuwachtig de grond onder hun hoeven weg.

Lobo heeft zich naar de rivier gekeerd en blaft woedend: van die kant komen de mensen. Ze huilen en roepen als gekken om de dieren angst aan te jagen en ze vlugger te kunnen gevangen nemen. De zwarte hengst baant zich een weg tussen de zware lijven, loopt licht en rustig over de rotsblokken, draaft een helling op die naar een enge bergpas leidt.

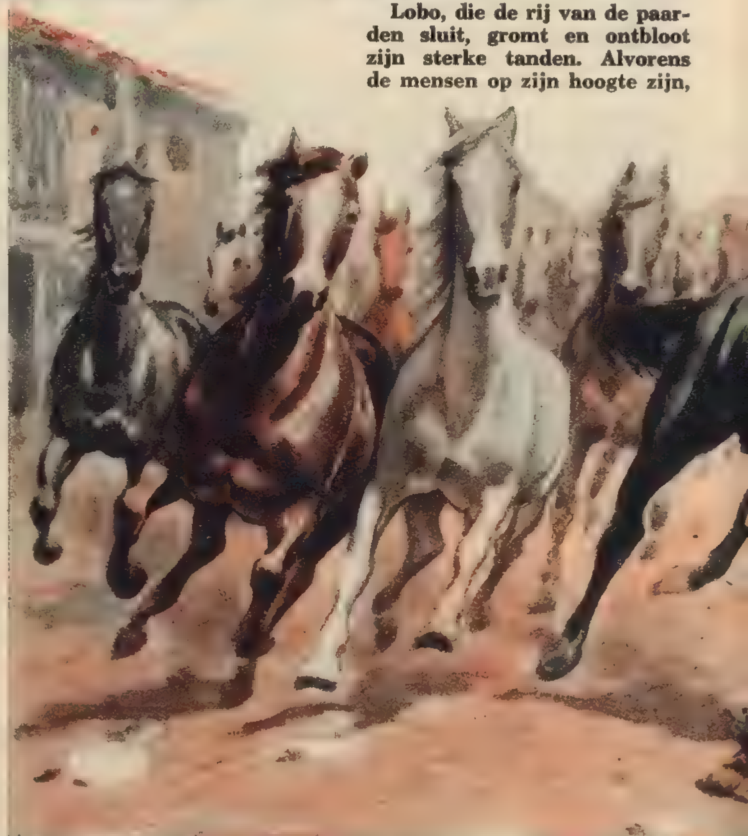
— Langs daar zullen ze ontsnappen ! Langs daar zullen ze ontsnappen, roept iemand. Terstond galopperen enkele gaucho's rond de heuvels om de dieren ook aan die kant in te sluiten.

Kalm en zeker loopt Bento over de rotsen, stijgt soepel langs de diep ingesneden flank en loopt weldra met wapperende manen langsheen de heuvelkam. Dan hinnikt hij lang en luid.

De leidende merrie maakt zich op haar beurt los van de stoet, volgt het spoor van de hengst langs de heuvelflank. De andere dieren volgen hijgend.

— Ik vraag me af of we onze dieren ooit zullen weerkrijgen, zucht Conjuma. Ze zijn ons weer eens te slim af geweest. Ik geloof dat die zwarte demon liever de nek zou breken, dan zich te laten vangen !

Lobo, die de rij van de paarden sluit, gromt en ontbloot zijn sterke tanden. Alvorens de mensen op zijn hoogte zijn,

zijn alle paarden van Bento's stoet veilig boven.

Tegen de rode en purperen avondhemel steken de silhouetten van de paarden scherp af. Ze stappen met hoogopgerichte kop achter elkaar aan. Hun lange staarten wapperen in de wind als de standaarden van een zegevierend heir. Dan verdwijnen ze in het woud. Nog heel even horen de gaucho's het geblaf van de grote, grijze hond. Dan is alles stil.

— Ze lopen in de richting van de kolonie van Campo Verde, zegt Barbosa. Daar kunnen we ze misschien tot staan brengen en in een park drijven.

Zonder een ogenblik te aarzelen, springen de gaucho's terug in het zadel, draven door de sombere bergpassen, steken de Rio over en bereiken het dorp net op het ogenblik dat Bento met zijn stoet verschijnt.

De paarden zijn aan drie zijden ingesloten.

— We hebben ze, roept Conjuma zelfzeker.

Z'n gezicht blinkt van opwinding. Met opeengeklemde tanden, drijven de gaucho's hun paarden naar de stoet en zwaaien met hun bola's. Alleen de straat, die dwars door het dorp loopt, is nog vrij en de paarden galopperen in wilde draf in die richting. Twee ruiters snijden hen echter de pas af door als bezetenen met hun lange zwepen te klappen.

Dat ogenblik is beslissend. Bento aarzelt een moment, dan steigert hij en schiet als een wervelwind recht naar de twee ruiters. Heel de stoet volgt hem.

Op het laatste nippertje konden de ruiters opzij springen en aan de geweldige charge ontsnappen.

Een vrouw komt schreiend uit haar hut gelopen :

— M'n kind ! M'n kind ! Hulp ! M'n Pepinho !

Het kind, dat de ruiters bewonderend aankeek, wou vluchten op het ogenblik, dat het achter zich het woest hoefgetrappel hoorde. Het gleed echter uit over een steen en viel wenend temidden van de straat.

Dan galoppeerden de paarden voorbij... Precies op de plaats waar het kind ligt, splitste de stroom zich in twee, de paarden duwden elkaar op zij en de ene groep ging links, de andere groep rechts van het wenend kind voorbij...

De paarden zijn reeds verdwenen maar nog trilt de grond van het hoefgetrappel. Te midden van de straat zit het kind, het slaat in de handen en roept blij :

— Al die paarden ! Al die mooie paarden !

— Een mirakel ! Een mirakel ! roept de vrouw en ze weent van ontroering. Het is een mirakel. De zwarte hengst dreef de paarden op zij, ik zag het met m'n eigen ogen en ik zweer het bij alle heiligen. Hij redde het leven van mijn Pepinho, jullie mogen hem niet meer achtervolgen...

(Wordt voortgezet.)

(13)

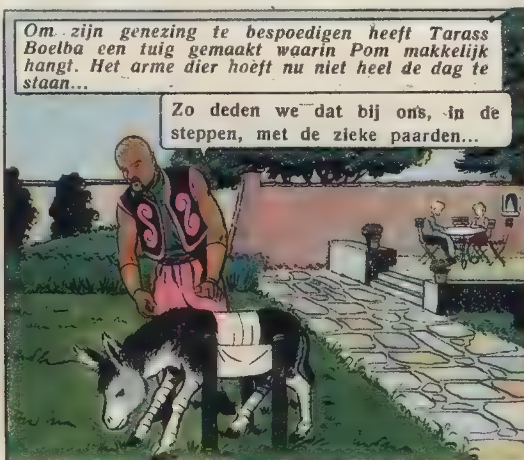
(Wordt voortgezet.)

POM EN TEDDY

Tekst en tekeningen van Frans Craenhals

Pom werd zwaar gewond door een everzwijn. Dokter Alexis zal hem verzorgen. Intussen zijn Teddy, Maggy en Tarass Boelba in de wachtkamer in slaap gevallen. Plotseling opent de geneesheer de deur...

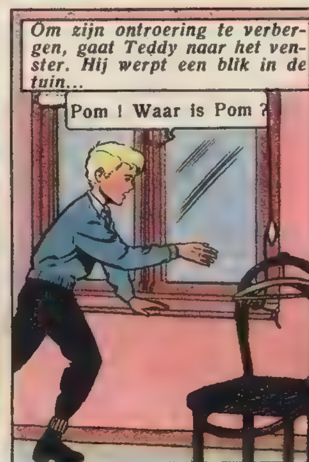

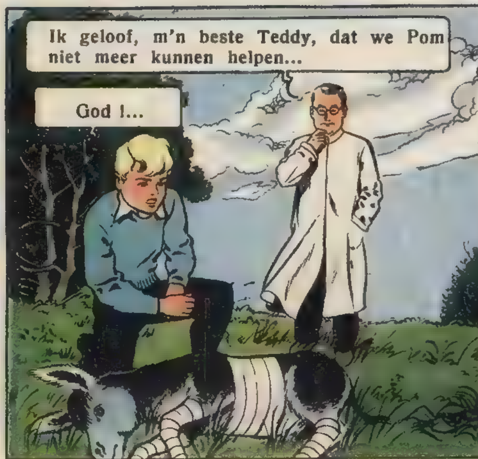

(Wordt voortgezet.)

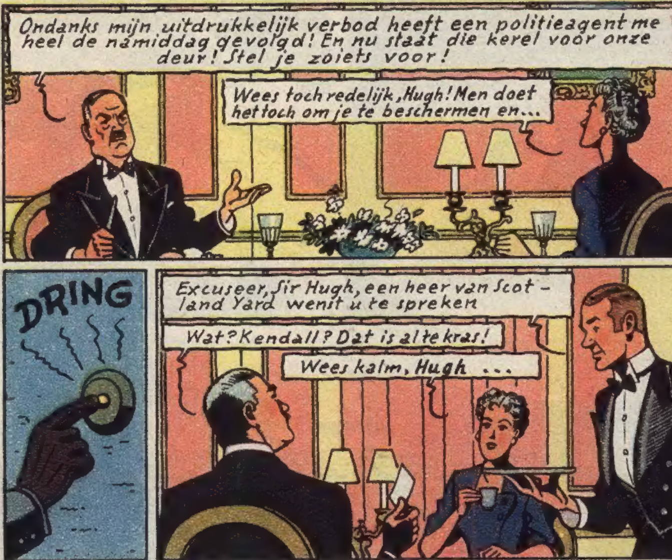
HET GELE TEKEN

Professor Vernay en journalist Macomber werden door het Gele Teken ontvoerd. Inspecteur Kendall besluit persoonlijk voor de veiligheid van rechter Calvin in te staan...

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

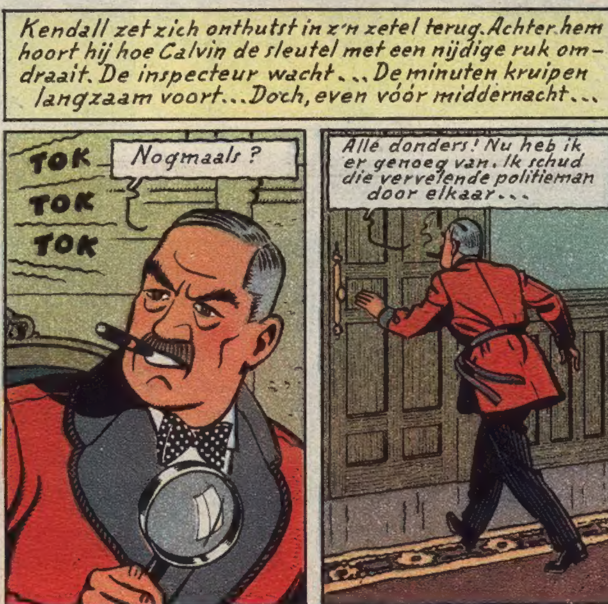

(Wordt voortgezet.)

HET ZEEHONDENEILAND

Barke Dudley woont vlak bij het Wild Meer en jaagt er op de zwanen, die op hun trek naar het Noorden, hier voorbij komen. Dudley heeft de leider van de groep gevangen genomen, doch Mark Trail is niet ver af...

.139.

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE op reportage

EEN PROEFRIT MET DE E.M.W. 327

EVEN KENNISMAKEN

De cabriolet E.M.W. 327, die we hier vandaag voorstellen, kan iedereen bevallen. Kijk naar de « lijn » van die wagen, en je zult het niet betwisten.

In het jaar 1938 liep deze wagen in de B.M.W.-fabrieken van stapel; het was een nieuwe, sportieve carrosserie met een zes cylindermotor, die reeds zijn sporen had verdiend en waarvan men wist dat hij degelijk was. Thans heet deze wagen E.M.W. en dat is een gevolg van de verdeling van Duitsland in vier bezettingszones.

Voor de oorlog behoorde deze cabriolet tot het beste wat de Duitse auto-industrie op dit gebied op de markt bracht. De wagen is thans nog elegant en de afwerking tot in de puntjes verzorgd. Kijk naar de koplampen, ingewerkt in de carrosserie, en naar de smalle treeplank en je kunt nauwelijks geloven, dat die wagen vijftien jaar geleden gebouwd werd. Voegen we hierbij dan nog de onmiskenbare kwaliteiten van motor.

ZO IS DE E.M.W. 327 !

Iets moeten we toegeven: De suspentie is uitstekend ! Ze houdt de gulden middenweg tussen de te harde suspentie, waardoor de passagiers schokken bij de minste oneffenheid op de weg, en de te ver doorgedreven suspentie, waardoor de reizigers in de kleinste bocht tegen elkaar aanbotsen.

Ook over slechte wegen behoudt de wagen zijn baanvastheid en voelt men zich veilig.

Het stuur is bijna vertikaal en verrast de chauffeur, die het voor de eerste maal in handen krijgt. Men went er zich vlug aan, want men stuurt veel makkelijker en kan dit gedurende uren achtereen zonder enige vermoeidheid in de armen te voelen.

Het stuur is bovendien soepel en nauwkeurig. Een schaduw is er: de remmen. Ze zijn naar onze mening te zwak om een wagen van meer dan 1200 kg. snel te doen stoppen.

Trekt men een deur open, valt het op dat alles werd ingericht en afgewerkt om « lang te duren », wat bij vele wagens niet het geval is ! De afwerking is niet alleen degelijk, doch ook mooi. Alles geeft de passagiers een gevoel van veiligheid.

Het uitzicht dat de chauffeur op de baan heeft laat te wensen over. Hij wordt door drie stijlen van het windscherm gehinderd, door een achteruitkijkspiegel in het midden aangebracht, en door het feit dat het venster achteraan te klein is.

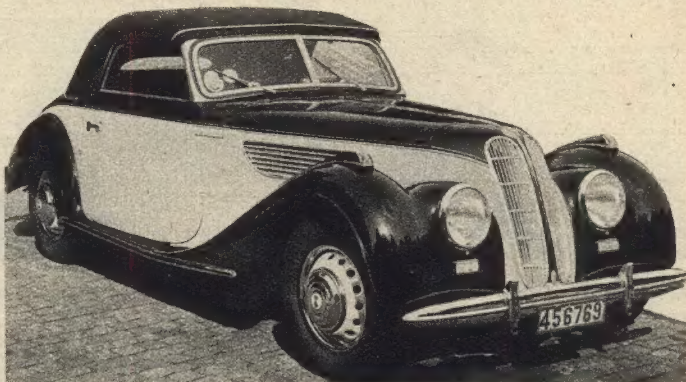
De twee plaatsen achteraan kunnen wel gebruikt worden, doch een lange reis op die plaatsen moet geen pretje zijn !

VOORDELEN

- Sterke en soepele motor.
- Goed gesynchroniseerde versnellingen.
- Baanvast.
- Plaatsen vooraan heel comfortabel.
- Degelijke suspentie.
- Elegant van lijn.
- Mooi en goed afgewerkt.

NADELEN

- Motor niet nerveus genoeg.
- Versnellingen te langzaam in derde en vierde.
- Het uitzicht dat de chauffeur heeft, is niet al te best.
- Te zwakke remmen voor het gewicht van de wagen.
- Te zware carrosserie voor een sportauto.

TECHNISCHE STEEKKAART

MOTOR :
Fiscaal vermogen : 11 P.K. Effectief vermogen : 57 P.K. aan 3.800 omwindingen per minuut. Zes cylinders op een lijn, cylinderinhoud 1.971 c.c. Ventielen bovenaan. Afkoeling met water.

TRANSMISSIE :
Enkelvoudige, droge plaatkoppeling. Vier gesynchroniseerde versnellingen. Achteraandrijving.

SUSPENTIE :
Vooraan : Onafhankelijke wielen. Achteraan : Door halve elliptische veren en hydraulische schokbrekers.

REMMEN :
Hydraulisch op de vier wielen. De handrem werkt automatisch op de achterwielen.

AFMETINGEN :
Lengte : 4,50 m., breedte : 1,60 m.

TOTAAL GEWICHT :
1130 kg.

MAXIMUM SNELHEID :
135 km. per uur.

GEMIDDELD VERBRUIK :
12-13 liter per 100 km.

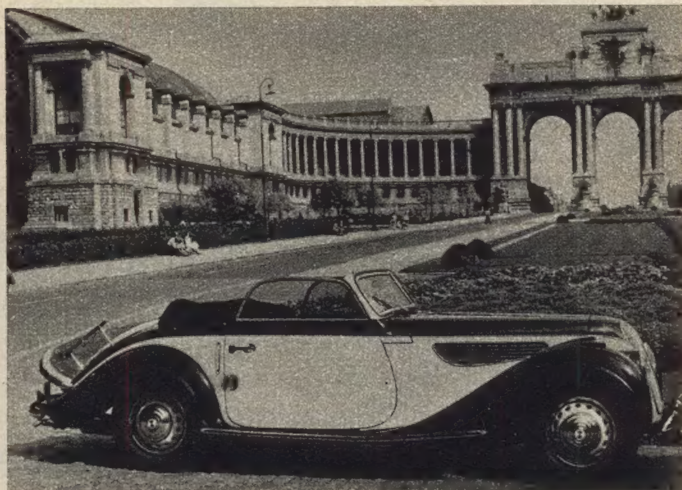
DE MECHANIEK

Een maximum vermogen voor een minimum aan gewicht, dat is de formule van de sportwagens. De Ferrari 212 heeft 160 P.K. voor 880 kg.; de Siata V8 heeft 100 P.K. voor 800 kg. en de nieuwe Triumph heeft met 75 P.K. slechts een gewicht van 750 kg. te trekken. Mechanisch gesproken zijn de motoren van deze wagens echt wondertuigen die met ongelooflijke snelheid draaien. De motor van de Ferrari b.v. heeft niet minder dan 7.200 omwindingen per minuut of honderdtwintig omwindingen per seconde ! Stel je dat even voor...

De motor van de E.M.W. doet slechts 3.800 omwindingen per minuut. Wat hij aan kracht en snelheid inboet, wint hij echter aan stevigheid en duur. Niet iedereen die van een sportieve wagen houdt, wil nu dadelijk Ascari of Fangio na !

Wanneer we zeggen dat de motor van de E.M.W. langzaam is, hoef je niet te denken dat de wagen een slakkengangetje heeft. De maximum snelheid bedraagt 135 km. en meer per uur en met de vierde versnelling is het mogelijk de 120 km. per uur rustig aan te houden.

Het transmissiesysteem heeft volgende eigenaardigheid : Wanneer de chauffeur in eerste en tweede versnelling rijdt, ontkoppelt de motor automatisch op het ogenblik dat de chauffeur geen gas meer geeft. Dit systeem is voordelig in de stad, maar niet in de bergen, waar een motorrem steeds veiliger is.

Wie zou er durven beweren dat deze sportwagen verouderd is ? Menig recenter model moet het tegen de E.M.W. 327 inzake lijn en stijl afleggen.

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Aan boord van de maanraket keren onze vrienden naar de aarde terug. Kapitein Haddock maakt zich vreselijk boos en wordt plotseling draaierig...

De zuurstof wordt schaars en wanneer je je dan op de koop toe dik maakt...
Dat is waar, kapitein. Hou je toch kalm!

Doe al wat jullie wensen! Indien er ons een ongeluk overkomt door de schuld van die schorpioen van een Wolff hebben jullie slechts wat jullie gevraagd hebben! Ik wijs alle verantwoordelijkheid van de hand!

Wees gerust, er zal niets gebeuren. Ik sta borg voor hem. We zouden ons nu beter neerleggen, dan sparen we zuurstof!

Maar eerst en vooral moeten we onze twee detectives verlossen... En wat doen we met het lijk van Jorgen?
Het in de ruimte neerlaten, dat is de enige oplossing...

En enkele minuten later...
Hallo, hallo, hier de aarde... Jullie vliegen met een snelheid van 25 km. per seconde, en zijn op 50.000 km. van het vertrekpunt... Hoe gaat het?

Hallo, hallo, hier de maanraket... De zuurstof wordt schaarser... de ademhaling moeilijk... doch voor het ogenblik is het nog draaglijk...

M'n vrienden liggen in hun kooi en ik moet vechten tegen de slaap...

Hallo, hallo,.. Slaap maar gerust. We zullen je tijdig wekken om de raket om te keren...

Minuten verlopen...
Ik geloof dat het zo ver is... Iedereen slaapt... Het ogenblik is aangebroken...

Ik hoop maar dat niemand wakker wordt!... Neen, alles is best in orde!

Hé, Wolff, waar loop je naartoe?

Ssst... Stil! Ik... ik ga naar het ruim... hm... Ik geloof dat er daar nog een zuurstofbus moet staan...
Ha... goed

Ik vraag het je maar omdat de kapitein me de opdracht gaf je goed in de gaten te houden en hem te verwittigen...

Niet mogelijk! Hij gaf geen alarm... Het lot wil dat m'n opzet gelukt...
Rrrrr... Rrrrrr...

(Wordt voortgezet.)